

A Jubileum imája

Atyánk, aki a mennyekben vagy,
a hit, amelyet fiadban, Jézus Krisztusban,
a mi testvérünkben adtál nekünk,
és a szeretet lángja,
amely kiáradt szívünkbe a Szentlélek által,
ébressze föl bennünk országod eljövételének
áldott reményét!

Kegyelmed alakítson át minket
az evangélium magvainak tevékeny földműveseivé,
hogy az emberiség és az egész világmindenség
bizakodóan várja az új eget és az új földet,
amikor a gonosz hatalmai már legyőzettek
és örökre felragyog a Te dicsőséged!

A jubileumi Szentév kegyelme
élessze fel újra bennünk, a Reménység Zarándokaiban,
a mennyei javak utáni vágyakozást,
és árassza el az egész világot
Megváltónk örömével és békéjével!
Örökké áldott Isten,
tiéd legyen a dicsőség és a dicséret mindörökké!
Ámen.

A szentévről általában

A Szentév gondolata az Ószövetségből való, a Jóbel-év törvényéből (lásd MTörv 25. fejezet). A Törvény szerint minden ötvenedik esztendő a nagy szociális megújulás éve lett volna, melynek értelmében az eladott föld és ház visszaszállt volna eredeti tulajdonosára; a rabszolgákat fel kellett volna szabadítani; a hitelezésből származó adósságokat el kellett volna engedni. Ezt a törvényt azonban – úgy tűnik – Izraelben soha nem tartották meg. *Az Úr Krisztus, a Messiás megújulást hozott Izraelnek*, de nem szociális síkon, hanem *a lelkek világában minden embernek: visszaadja a lélek szabadságát és elveszített kincseit*. Ezért olyan fontos, hogy az Úr, amikor a názáreti zsinagógában nyilvánosság elé lép, Izaiásnak éppen azt a részét olvassa, amelyben „az Úr kedves esztendejének”, a jubileumi évnek meghirdetéséről szól a jövendölés (Lk 4,16–20).

VIII. Bonifác pápa hirdette meg az első szentévet vagy jubileumi évet 1300-ra, hogy felébressze a hívőkben Péterhez és Rómához való tartozás tudatát.

A szentévi bulla az az ünnepélyes, régebben nagy ólompecséttel ellátott pápai levél, amellyel a pápa az Egyház tudomására hozta rendszerint mennybemenetel ünnepe után, hogy karácsonykor megnyitja a szentévet, amely karácsonytól karácsonyig szokott tartani.

1500 óta szokás, hogy „*megnyitják a szent kaput*”, azaz hogy a négy nagy római bazilikában egy egyébként befalazott kaput kibontanak (a Szent Péterben a pápa, a Szent Pál, a Laterán és a Maria Maggioreban egy-egy bíboros) jelezvén, hogy a

szentévből az Egyház kapuja tágabbra nyílik, és elvárja, hogy a szívek is jobban megnyíljanak a kegyelem számára.

A Szentévi búcsú időhöz kötött teljes búcsú, melyet a pápa az egész Egyháznak engedélyez, általában egy esztendőre, azért, hogy a hívők rádöbbenjenek katolikus voltuk kegyelmére.

A teljes búcsú elnyeréséhez szükséges:

— *A szentségi gyónás* – annak kifejezéséül, hogy az Egyház bűnbocsátó hatalma által akar megbékélni a lélek Istennel

— *A szentáldozás, lehetőleg a teljes búcsú elnyerésének napján* – a Krisztussal való szentségi közösség megvalósításáért

— *A teljes búcsú elnyerésének legalább általános szándéka*

— *Mentesség minden bűnhöz, még a bocsánatos bűnökhöz való ragaszkodástól is*

— *Imádság a Szentatya szándékára* (A pápa azt kéri Krisztustól, adja meg, hogy a világon mindenütt szabadon hirdethessék az evangéliumot, ahol pedig már él az Egyház, ott a hívők teljes szabadsággal gyakorolhassák vallásukat.)

Jubileumi szentév 2025
A remény nem csal meg – Spes non confundit

Ferenc pápa már az irgalmasság rendkívüli, 2015-ben tartott szentévet meghirdető bullájában hangsúlyozta, hogy a jubileum „különleges jelentőséget” nyer a bűcsú, mert Isten irgalma „az Atyától nyert *bűcsúvá* válik, mely Krisztus Jegyesének közvetítésével érkezik a bocsánatot nyert bűnöshöz, és megszabadítja a bűn következményének minden maradványától”. Ehhez hasonlóan a Szentatya most kijelenti, hogy a bűcsú ajándéka „lehetőséget ad annak felfedezésére, mennyire korlátlan Isten irgalma. Nem véletlen, hogy a régi időkben az irgalmasság (*misericordia*) és a büntetéselengedés (*indulgentia*) szavak egymással felcserélhető szavak voltak, éppen azért, mert az utóbbi Isten határt nem ismerő megbocsátásának teljességét akarja kifejezni”. A bűcsú tehát jubileumi kegyelem.

Ezért a 2025-ös rendes jubileum alkalmából is, a Szentatya akaratából, ez az „Irgalmasság Bírósa”, mely illetékes rendelkezni mindarról, ami a bűcsúnyeréssel kapcsolatos, ösztönözni kívánja a hívek szívét, hogy vágyjanak a bűcsú elnyerésére és táplálják e jámbor vágyukat – hiszen a bűcsú minden szentév saját és sajátos kegyelmi ajándéka –, és a következő előírásokat állapítja meg, hogy a hívek élhessenek ezzel a lehetőséggel, és pontosan tudják „miként lehet elnyerni a jubileumi bűcsút”.

A 2025-ös rendes szentévben minden más bűcsúnyerési lehetőség érvényben marad. Minden igazán bűnbánó hívő, aki kizár minden bűnhöz való ragaszkodást, akit szeretet vezérel, és aki a szentév folyamán a bűnbocsánat szentsége által megtisztulva és a szentáldozással megerősödve a pápa szándékára

imádkozik, az Egyház „kincstárából” teljes bűcsút, vagyis bűnbocsánatot nyerhet, melyet felajánlhat a tisztulás állapotában (a purgatóriumban) lévő lelkekért.

Ezt a bűcsút a következő módokon lehet elérni:

I. Szent zarándoklatokon

A hívek, a remény zarándokai, elnyerhetik a Szentatya által engedélyezett jubileumi bűcsút, ha jámbor zarándoklatra mennek:

— *bármelyik szent jubileumi helyszínen*: ha ott áhítattal részt vesznek a szentmisén; a beavató szentségeknek vagy a betegek kenetének kiszolgáltatására szolgáló szentmisén; az igeliturgián; az imaórák liturgiáján; a kereszttúton; a rózsafüzér imádkozásán; az Akathisztosz himnusz eléneklésén; olyan bűnbánati liturgián, mely a bűnbánók egyéni gyónásával végződik, ahogyan azt a bűnbocsánat szentségének szertartáskönyve (II. forma) előírja;

— *Rómában*: ha a négy nagyobb pápai bazilika közül legalább az egyikbe elzarándokolnak: a vatikáni Szent Péter-bazilikába, a lateráni Legszentebb Megváltó-bazilikába, a Santa Maria Maggiore-bazilikába, a Falakon kívüli Szent Pál-bazilikába;

— *a Szentföldön*: ha a három bazilika közül legalább egybe elmennek: a jeruzsálemi Szent Sír-bazilikába, a betlehemi Születés-bazilikába, a názareti Angyali Üdvözlés-bazilikába;

— *más egyházi körzetekben*: ha elmennek a székesegyházba vagy más, a helyi ordinárius által kijelölt templomba, szent helyre.

II. A szent helyek jámbor felkeresésével

A hívek elnyerhetik a jubileumi búcsút akkor is, ha egyénileg vagy csoportosan áhítattal felkeresik bármelyik jubileumi helyszínt, és ott megfelelő időn keresztül szentségimádást végeznek és elmélkednek, amit a Miatyánk elimádkozásával, a hitvallás bármely jóváhagyott szövegének elmondásával és Máriához, Isten anyjához intézett fohással fejeznek be, hogy ebben a szentévben mindenki „átélhesse a legszeretőbb anya közelségét, aki sosem hagyja magukra gyermekeit”.

A jubileumi év különleges alkalmából a fent említett ismertebb zarándokhelyeken kívül ugyanilyen feltételek mellett fel lehet keresni az alábbi szent helyeket is:

— *Rómában*: a Santa Croce in Gerusalemme-bazilika, a San Lorenzo al Verano-bazilika, a San Sebastiano-bazilika (nagyon ajánlott a Néri Szent Fülöpnek oly kedves „delle sette Chiese” [hét templom] áhítatos végiglátogatása), a Divino Amore-kegyhely, a Santo Spirito in Sassia-templom, a San Paolo alle Tre Fontane-templom (Pál apostol vértanúságának helyszíne), a keresztény katakombák; az *Iter Europaeumnak* szentelt jubileumi útvonalak templomai, valamint az *Európa női védőszentjeinek* és az *egyháztanítóknak* szentelt templomok (Santa Maria sopra Minerva-bazilika, Santa Brigida a Campo de' Fiori-templom, Santa Maria della Vittoria-templom, Trinità dei Monti-templom, Santa Cecilia a Trastevere-bazilika, Sant'Agostino in Campo Marzio-bazilika);

— *a világ más helyein*: a két kisebb pápai bazilika Assisiben: a Szent Ferenc-bazilika és az Angyalos Boldogasszony-bazilika; a pápai Mária-bazilika Loretóban, a Rózsafüzér Királynője-

bazilika Pompejiben és a pápai Szent Antal-bazilika Páduában; az összes kisebb bazilika, székesegyház, társszékesegyház, Mária-kegyhely, valamint a hívek javára bármely jeles káptalani templom vagy a megyés vagy eparchiás püspökök által kijelölt kegyhely, valamint a püspöki konferenciák által megjelölt nemzeti vagy nemzetközi kegyhelyek, melyek „a befogadás szent helyei és reményt ébresztő kiváltságos terek”.

Az igazán bűnbánó hívek, akik súlyos okból nem tudnak részt venni az ünnepélyes szertartásokon, zarándoklatokon és jámbor látogatásokon (mint főként az összes klauzúras szerzetes és szerzetesnő, az idősek, a betegek, a fogvatartottak, valamint azok, akik kórházban vagy más gondozóhelyen folyamatosan szolgálják a betegeket), ugyanilyen feltételek mellett elnyerik a jubileumi búcsút, ha a jelen lévő hívekkel lélekben egyesülve – különösen, amikor a pápa vagy a megyés püspök szavait a médiában közvetítik –, saját otthonukban vagy bárhol, ahol akadályoztatás folytán vannak (például a kolostornak, a kórháznak, az idősek otthonának, a börtönnek... a kápolnájában), elmondják a Miatyánkot, a hitvallást – bármely jóváhagyott változatában –, és a szentév céljainak megfelelő további imákat végeznek, felajánlva szenvedéseiket vagy életük nehézségeit.

III. Az irgalmasság és a vezeklés cselekedeteivel

Ezenkívül a hívek elnyerhetik a jubileumi búcsút, ha áhítatos lélekkel részt vesznek népmissziókon, lelkigyakorlatokon vagy a *II. Vatikáni Zsinatnak* és *A Katolikus Egyház Katekizmusának* szövegeiről tartott képzési alkalmakon, melyeket a Szentatya elgondolása szerint templomban vagy más alkalmas helyen tartsanak.

Annak ellenére, hogy az előírás szerint naponta csak egy teljes búcsú nyerhető, azok a hívek, akik a tisztulás állapotában lévő lelkek javára jótetteket végeztek, ha ugyanazon a napon jogosan járulnak másodszor is szentáldozáshoz, ugyanazon a napon kétszer is teljes búcsút nyerhetnek, mely csakis az elhunytakért ajánlható fel (ennek a szentáldozásnak szentmise keretén belül kell történnie).

E kettős felajánlás révén a természetfeletti szeretet dicséretes gyakorlása valósul meg azon kötelék révén, amellyel a még földön vándorló hívek Krisztus misztikus testében kapcsolatban állnak azokkal, akik már befejezték földi útjukat, azon lénynél fogva, hogy „a jubileumi búcsú – az imádság erejében – különösen is az előttünk járókért van, hogy teljes kegyelmet nyerjenek”.

De sajátos módon főleg „a jubileumi évben a remény érzékelhető jeleinek kell lennünk sok, nehéz körülmények között élő fivérünk és nővérünk számára”: a búcsú tehát az irgalmasság és a vezeklés cselekedeteihez is kapcsolódik, melyekkel az ember tanúságot tesz megkezdett megtéréséről.

A híveket Krisztus példáját és megbízatását követve ösztönözni kell arra, hogy gyakrabban végezzék a szeretet és az

irgalmasság cselekedeteit, elsősorban azon testvéreink szolgálatában, akik különféle szükségben szenvednek.

Konkrétabban, fedezzék fel újra „az *irgalmasság testi cselekedeteit*: enni adni az éhezőknek, inni adni a szomjazóknak, felöltöztetni a ruhátlanokat, befogadni a jövevényeket, ápolni a betegeket, meglátogatni a rabokat, eltemetni a halottakat”, és fedezzék fel újra „az *irgalmasság lelki cselekedeteit*: jó tanáccsal ellátni a bizonytalanokat, tanítani a tudatlanokat, inteni a bűnösöket, vigasztalni a szomorkodókat, megbocsátani a hántásokat, türelemmel elviselni a kellemetlen embereket, imádkozni élőkért és holtakért”.

A hívek ugyanígy elnyerhetik a jubileumi búcsút, ha megfelelő időn keresztül látogatást tesznek rászoruló vagy nehéz helyzetben lévő testvéreiknél (betegek, bebörtönzöttek, magányos idősek, fogyatékkal élők stb.), mintegy a bennük jelen lévő Krisztushoz zárandokolva (vö. Mt 25,34-36), és teljesítik a szokásos lelki, a szentségeket és az imát illető feltételeket.

A hívek kétségtelenül megismételhetik ezeket a látogatásokat a szentév folyamán, és mindegyik látogatással, akár naponta is, teljes búcsút nyerhetnek.

A jubileumi teljes búcsú olyan vállalásokkal is elnyerhető, amelyek konkrétan és nagylelkűen gyakorlatba ültetik a bűnbánat szellemét – mely mintegy a jubileumi év lelke –, különösen a péntek bűnbánati értékének újrafelfedezésével: azáltal, hogy a bűnbánat szellemében legalább egy napig tartózkodunk az értelmetlen (valós és virtuális, például a média és a közösségi hálózatok által kiváltott) szétszórtságtól és a felesleges fogyasztástól (például böjtöléssel vagy az Egyház általános parancsainak és a püspökök előírásainak megfelelő

önmegtartóztatással), továbbá azzal, hogy arányos pénzösszeget adunk a szegényeknek; vallási vagy szociális jellegű intézmények támogatásával, különösen az élet védelmének érdekében – annak minden szakaszában – és magának az életminőségnek a védelme érdekében, az elhagyott gyermekek, a nehéz helyzetben lévő fiatalok, a rászoruló vagy magányos idősök, valamint a különböző országokból származó bevándorlók érdekében, akik „elhagyják szülőföldjüket, hogy jobb életet keressenek önmaguk és családjuk számára”; szabadidőnk arányos részét közösségi érdekeket szolgáló önkéntes munkára vagy a személyes elköteleződés más hasonló formáinak szentelve.

Teljes búcsú nyerhető a jubileumi szentévben többek között az alábbi kijelölt szent helyeken:

Esztergom-Budapesti Főegyházmegye

Esztergom, Nagyboldogasszony- és Szent Adalbert-főszékesegyház

Budapest, Szent István-bazilika

Budapest-Máriaremete, Kisboldogasszony-bazilika

Budapest, Budavári Nagyboldogasszony- (Mátyás-) templom

Budapest, Alcantarai Szent Péter-templom (Budapest-belvárosi ferences templom)

Péliföldszentkereszt, Szent Kereszt-templom

Székesfehérvári Egyházmegye

Székesfehérvár, Szent István király-székesegyház

Bodajk, Segítő Szűz Mária-bazilika

Vértessomló, Sarlós Boldogasszony-templom

Ercsi, Nagyboldogasszony-templom

Alsószentiván, Szűz Mária Szeplőtelen Szíve templom

Makkosmária, Angyalok királynéja templom

Váci Egyházmegye

Vác, Nagyboldogasszony-székesegyház

Márianosztra, Magyarok Nagyasszonya-bazilika

Máriabesnyő, Nagyboldogasszony-bazilika

Mátraverebély-Szentkút Nemzeti Kegyhely,

Nagyboldogasszony-bazilika

JEGYZET

A REMÉNY ZARÁNDOKAI SZENTÉV

2024. december 24. – 2026. január 6.

www.jubilaeum2025.va

► **A kereszt** a hit jelképe, amely a képen mozgásban van. Ahogy Isten felénk fordul és **lehajol hozzánk**, úgy itt a kereszt is az emberek felé hajlik. Az első **emberalak ebbe kapaszkodik**: Isten nem hagy el, hanem Jézusban reményt és biztonságot ad.

► **A horgony** a remény szimbóluma. **Reményünk**, hogy utunk végén Jézussal teljesen és örökre **boldogok leszünk**. Ez a remény **életünk minden viharát kiállja**, mert Ő megtart még a legnagyobb hullámokban is.

► **A négy emberalak** a világ minden tájáról (Észak, Dél, Kelet, Nyugat) érkező emberiségre utal. **Egymásba kapaszkodnak**, kifejezve összetartozásunkat: bárholnan is jövünk, Isten gyermekeiként mind egymás testvérei vagyunk. Nem magányosan, hanem **mint közösség haladunk az úton Isten felé**.

► **A háborgó tenger** az emberi **élet nehézségeit** jelképezi, amikor leginkább szükségünk van arra, ami biztos és maradandó. Csak a **remény vihet minket tovább**.

Magyar Katolikus
Püspöki Konferencia
Hitoktatási Bizottsága